

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1985/2021
09.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Крајиновић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Борис Сарић адвокат из ..., ради поништаја и утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3594/20 од 22.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3594/20 од 22.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1125/20 од 23.09.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу захтева којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да је врати на рад на исто радно место „фризер“ или друго одговарајуће радно место према врсти и степену стручне спреме. Ставом трећим изреке, утврђено је да је ништаво решење тужене о престанку радног односа од 17.04.2020. године, којим је утврђен престанак радног односа тужиље. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да надокнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 34.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, у року од осам дана. Ставом петим изреке, одбијен је захтев којим је тужиља тражила исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка од дана пресуђења па до извршности.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3594/20 од 22.03.2021. године одбијена је жалба тужене и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1125/20 од 23.09.2020. године потврђена у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилџа је поднела одговор на ревизију, са предлогом да се иста одбије као неоснована а тужена обавезе на накнаду трошкова поступка по том ванредном правном леку.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. означеног члана, на коју се ревидент позива, није законски разлог за ревизију (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП).

Према утврђеном чињеничном стању, тужилџа је 17.03.2020. године са туженом, тада предузетницом - власницом фризерског салона, закључила уговор на одређено време - до 17.04.2020. године. Решењем послодавца од 17.04.2020. године, донетим на основу члана 175. став 1. Закона о раду, констатовано је да је тужилџин уговор о раду истекао. Тужилџи је 23.04.2020. године констатована трудноћа. Тужена је о томе била обавештена 29.04.2020. године. По поднетој пријави тужилџе инспекција рада је утврдила да јој, с`обзиром на члан 187. Закона о раду, уговор о раду није могао бити отказан. Предузетничка радња тужене престала је са радом и брисана је из регистра 01.06.2020. године.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилном применом члана 187. Закона о раду утврдили ништавост решења тужилџиног послодавца од 17.04.2020. године.

По оцени Врховног касационог суда, наводи ревизије о погрешној примени наведене одредбе нису основани. Ревидентово тумачење означеног члана није правилно јер се исти примењује и на запослене у радном односу на одређено време. Наиме, ако решење о отказу уговора о раду закљученог на одређено време буде донето по истеку уговореног рока, оно је ништаво уколико је на дан доношења тог решења послодавцу било познато постојање стања из члана 187. став 1. Закона о раду, или уколико запослени у року од 30 дана од престанка радног односа обавести послодавца о постојању заштићених стања (трудноћа, породилско одсуство или одсуство са рада ради неге детета, односно посебне неге детета) и о томе достави одговарајућу потврду лекара, односно надлежног органа.

У конкретном случају, тужилџа је поступила у складу са чланом 187. став 3. Закона о раду и свом послодавцу је у року од 30 дана од престанка радног односа на одређено време доставила обавештење о трудноћи са потврдом овлашћеног лекара. Због тога је оспорено решење ништаво у смислу наведене одредбе.

Из тих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

О захтеву тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији одлучено је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП. Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били нужни и тужиља зато нема право на њихову накнаду.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић